

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

OMA, OMA !

tragikomedie in drie bedrijven

door

Gaston van der Gucht

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2010
Nr.1562

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VEERTIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuude, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *OMA, OMA!* op te voeren moet de naam van auteur *GASTON VAN DER GUCHT* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1985 Toneelfonds J. Janssens/Gaston van der Gucht
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

P E R S O N E N .

OPA: auteur van puzzel- en andere nutteloze boeken, houdt van een stil en rustig huis.

OMA: kan voor de geboorte het geslacht van een kind vaststellen, houdt zich bezig met astrologie en andere gekke dingen, heeft graag veel volk in huis.

ANGELE: hun dochter, een beetje slordig, artiste-beeldhouwer

RENE: hun zoon, uitgever van het vrouwenblad "Charme", komt daarvoor veel met vrouwen in contact.

WILLEM DE MEYER: man van Angèle, directeur van de Provinciale lagere school van Zottegem, een man van plicht, zegt zelf dat hij sociaal is.

PIETER: zijn zoon, mislukt in veel behalve in het voornaamste.

SNOETJE: zijn lief, realistisch, toen ze bij Meyer op school zat had hij een platonische liefde voor haar.

CLEMENTINE: vrouw van René, licentiate wiskunde, zij kan azijn pissen.

FRANK: haar zoon, (bijna) dokter, hij kan het lonken niet laten.

ENGELTJE: een studentinnetje waar hij vroeger mee was, zij schrijft kinderboeken.

ROSALIE DEROOSE: van het uitzendbureau, hulp in het huishouden en nog in veel andere dingen.

SOOIKE SNOEK: van de Bond van de gepensioneerden en de lotto-club, hij schrijft teksten voor Romain De Coninck en voor de Bond.

BERTJE: hun tweede zoon, lid van VAKA, doet aan biologisch tuinieren, voorzitter van de Wielewaal.

PAT: zijn vrouw, een sloddervos, verdrinkt in haar huisgezin.

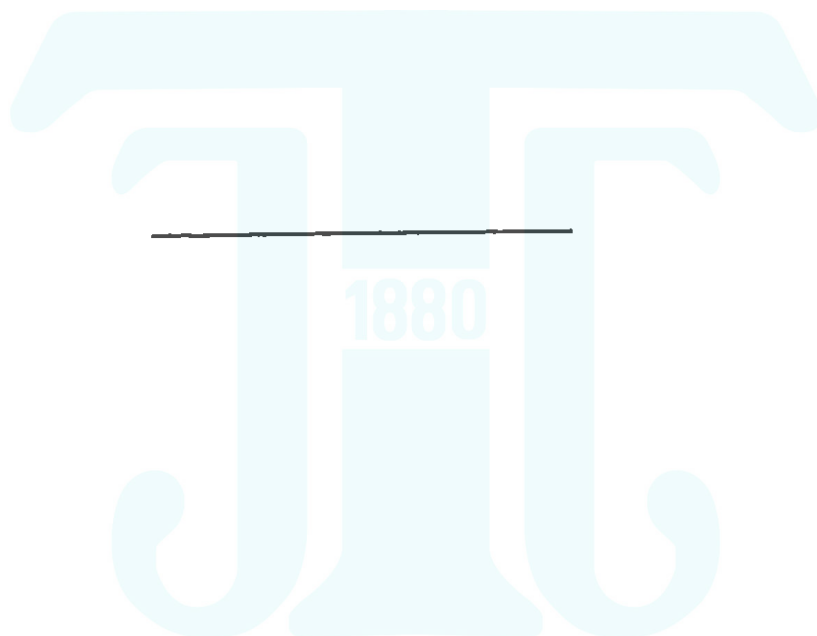
GEPENSIONEERDEN.

D E C O R.

Een moderne woonkamer in een huis op de buiten. Door de vensters en de glazen deur ziet men een mooie tuin. Er is een trap die naar boven leidt. Links is het bureau van opa.

Daar werkt hij. Rechts leidt naar de andere kamers in het huis. Vooraan links is de keuken, het paradijs van hulp-in-het-huishouden. Het is zomer.

Tijd: Nu.

Het is maandagmorgen. Gisteren heeft de familie de dertigste verjaardag van het huwelijk van oma en opa gevierd. Alles ligt nog wat rommelig omdat zoiets oma niet hindert. Ook al omdat oma over geen hulp meer beschikt. Oma zegt dat de vorige meid weggegaan is om te trouwen, maar Willem, haar schoonzoon, weet wel beter. Oma en opa hebben geldzorgen. Kan het ook anders? Opa is niet meer de gevierde auteur van puzzelboeken van twintig jaar terug en zijn boekjes zijn al tientallen keren verschenen. Iedereen kent de antwoorden al voor de vraag gesteld is. Zoveel jaar immers werden ze gebruikt op alle mogelijke en onmogelijke feestjes. Zelfs op de villa werd al een zware hypotheek genomen. Oma en opa leven ook te weelderig. Oma houdt van feestjes en vrienden, van gokkers en dure vakanties en van veel geld uitgeven en opa weet niet wat geld is. Die twee mensen moesten naar een home, waar ze een beetje in 't oog gehouden worden, beschermd tegen zichzelf. Willem weet een goed adres en daar kunnen ze gemakkelijk opgenomen worden, als ze een beetje dement zijn. Een vriend van Willem is daar directeur en bij zijn prospectiebezoeken aan het home heeft Willem er mensen aangetroffen die veel minder dement waren dan opa en oma. Dus wordt van de gelegenheid van de verjaardag van het huwelijk van opa en oma gebruik gemaakt om eens onder de kinderen te praten. Dit huis moet eigendom blijven van de familie. Willem zou er graag wonen na zijn zware en verantwoordelijke taak van schooldirecteur. René wil het ook om de "zaken" te ontvluchten en Bertje heeft veel kinderen en woont nu in de stad op een appartement. Dus....je ziet dit grote huis schikt voor iedereen. Maar misschien ook voor opa en oma.

(Oma zit aan de ontbijttafel terwijl opa haar bedient. Hij brengt koffie en verse broodjes aan. Voor oma is rustig eten een ceremonie die niet mag onderbroken worden.

Oma is een dame en...opa een heer. Een echte heer dan.)

OPA: Heb je koffie, Lieve ?

OMA: Ja, dank je, Albert

(Ze smeert veel jam op haar brood)

OPA: Dat je toch zoveel jam op je brood smeert. Op onze leeftijd mogen wij niet meer zoveel suiker nemen.

Al die zoetheid: jam, room, suiker in je koffie.

OMA: Ben je niet blij dat ik zo van zoetheid houd.

Albert, dat ik een snoeper ben ?

OPA: Welke goeie reden zou ik hebben om daarvoor blij te zijn ?

OMA: Ik heb het je al vaak gezegd, mensen die van snoepen houden hebben een goed karakter.

OPA: Onzin.

OMA: Geen onzin, waar !

OPA: Alle kinderen houden van snoepen

OMA: Daarom zijn het ook zo'n lieverds.

OPA: Lieverds ? Ik gruwel als Bert mijn zijn turken aankomt. Geen letter kan ik nog op papier zetten. Ze breken het huis af, en mij erbij.

OMA: Je moet niet schrijven als de kinderen van Bert op visite komen. Dat hoort niet. Een goeie bompaspeelt met de kinderen. Ik had een bijzondere bompas. Ik heb altijd met hem gespeeld

OPA: En mijn boek dan ? Mijn nieuw boek ? De uitgever wacht al maanden.

OMA: De wereld zit niet op jouw boek te wachten, Albert.

OPA: Wat een vriendelijke vrouw ben jij toch ! Welke aanmoedigingen mag ik van jou niet ontvangen ! De wereld zit niet op je boek te wachten, Albert. Leuk voor mij, hé. In plaats van in mijn bureau weg te duiken, mij te concentreren, sleur ik voor jou en heel de bende broodjes aan van de warme bakker. Broodjes en jam en melk en suiker en Franse kaas. Als de wereld niet op mij zit te wachten, dan zat jij toch te wachten, is het niet ?

OMA: Ja, dat geef ik toe. Ik zat te wachten, maar niet op je boek. Op de kraakverse broodjes. Je bent een schat, Albert. Dat ben je altijd geweest. Eigenlijk ben je een uitzondering, weet je dat ? Want jij houdt niet van zoetheid maar meer van bittere en zure dingen en toch...toch heb je een goed karakter. Dat komt door je sterrebeeld. Je bent een maagd.

OPA: Ze moesten al de lui die zich met die onzin van de sterrebeelden bezig houden opsluiten in een krankzinnigengesticht.

OMA: Nu ben je niet vriendelijk, Albert.

OPA: Ik wil niet vriendelijk zijn.
Jij was ook niet vriendelijk.

OMA: Ik ? Wat heb ik misdaan ? Ik tracht altijd vriendelijk te zijn. Vooral 's morgens en dat is moeilijk.

OPA: En die uitspraak over mijn boek ?

OMA: Jij bent toch geen debutant meer, hé Albert ?

OPA: Debutant ! Debutant ! Zeventig boeken heb ik in dertig jaar bij elkaar geschreven en dan spreek ik niet van de tonnen papier die ik volgekrabbeld heb voor alle mogelijke en onmogelijke tijdschriften.

En nu wacht mijn ééenzeventigste boek, en daar ga ik direct aan beginnen.

OMA: Moet dat nu direct ? Zit liever bij mij aan de ontbijttafel. Met twee eten is gezelliger dan alleen.

En lees mij wat voor uit de krant. Geen politiek of overvallen of ander eng nieuws, maar blijde dingen.

Dingen waar je kunt om lachen of toch ten minste om glimlachen.

OPA: Dan moet je geen krant lezen. In de krant staan alleen enge dingen. Rotdingen zal ik maar zeggen.

Ze moesten verbieden dat politiciers iedere dag met hun facies op dat goede papier staan, God nog toe, moest er weeral een boom afgekapt worden om minister Gol of president Reagan in de krant te zien ?

OMA: Albert, de broodjes zijn heerlijk.

OPA: Ik vraag mij af of ik er wel genoeg heb.

OMA: Wat ? Kranten ?

OPA: Nee, broodjes.

OMA: En de chocolademelk ? De warme chocolademelk voor de kinderen ?

OPA: God-nog-toe, die ben ik vergeten. Ik haal hem want is er alleen voor de kinderen chocolademelk, jij zal die ook wel lusten.

OMA: Ik zei toch al dat ik van zoetigheidjes houd.

OPA: Dadelijk, schat.

(Oma eet rustig voort. Ze geniet na van haar gesprek met haar man. Willem komt van boven. Hij is al helemaal opgekleeft)

WILLEM: Goede morgen, oma.

OMA: Morgen, Willem. Zo vroeg al ?

WILLEM: Ja. Ik wil tijdig in de school zijn. Een goede directeur is

eerst en laatst in zijn school. De kapitein op het schip !

OMA: En jij bent een goede directeur ?

WILLEM: Ik probeer het te zijn, oma. Ik word ervoor betaald.

OMA: Zit even. Opa is chocolademelk halen, als je die lust.

WILLEM: Niet voor mij, oma. Ik drink wel een tas koffie in de kantien van de school en Angèle kan thuis ontbijten. Op een kwartiertje zijn wij er. Ze weet dan minstens hoe ze haar voormiddag moet doorbrengen.

OMA: Och Angèle is altijd een beetje verstrooid en slordig. Dat komt door haar artistieke aanleg.

WILLEM: Wat zeg je, oma ?

OMA: Ik zei dat dit door haar artistieke aanleg komt.

WILLEM: Zo meen ik het verstaan te hebben.

OMA: Maar je bent het er niet mee eens ?

WILLEM: Ha, ik moet geen vrouw met artistieke aanleg hebben. Een echte vrouw heb ik nodig. Een vrouw die mijn huishouden bereddert, maar dan loopt momenteel op een catastrofe uit. Een huishouden van Jan Steen, heb ik ! Oma in mijn functie moet ik thuis een huisvrouw en in de omgang een dame hebben.

OMA: En in bed een.....

WILLEM: Oma ! Oma !

OMA: Neem toch maar een broodje, Willem. Ze zijn heerlijk vers.

WILLEM: Neen, oma, dank je. Ik lust niets.

(kijkt ongeduldig op zijn uurwerk)

OMA: Je spreekt erg op de letter, Willem, dan weet ik dat je kwaad bent.

ANGELE: (komt met veel omhaal de trap af. Zij draagt een valies)

ANGELE: Als ik iets haat dan is het een maandagmorgen, waarop ik mij zo moet afjakkeren. Je bent nog niet uit je bed of daar hebben wij dat eeuwige "haast je, Angèle, rennen !"

WILLEM: Kruip dan tenminste wat vroeger uit je nest als je tijdig terug thuis wil zijn.

OMA: Wat een onsmakelijke uitdrukking, Willem, nest....

ANGELE: Ik ben allergisch aan de maandagmorgen....

WILLEM: Ik zeg altijd voor wij thuis wegrijden, wij blijven niet overnachten. Voor opa en oma is het een vervelende last en wij zijn nooit tijdig thuis. In mijn school lacht iedereen de maandagmorgen, de directeur zal er niet tijdig zijn. Lolletjes, grollen worden er over verteld.....

OMA: Ach, er is niets heerlijker dan grollen te vertellen over je

directeur en een directeur die dat niet verdragen kan, moeten ze maar geen directeur maken.

WILLEM: Nu ma, ik kan dat niet verdragen.

OMA: Ach Jezus, wat jammer....(stilte). En je moet niet denken dat het voor ons vervelend is als jullie blijven overnachten. Het is heerlijk ! Ik heb graag drukte rond mij. Mijn kinderen en kleinkinderen. Met opa alleen is het hier zo stil.....

OPA: (op) En dan is er chocolademelk jongens, heerlijke warme chocolademelk !

ANGELE: Ach, net als vroeger, toen wij kinderen waren; die leuke zondagmorgenden, wat gezellig ! Voor mij een op, pa !

WILLEM: Angèle, rijd ik alleen naar huis ?....

ANGELE: Waarom wacht je dan ? Als ik niet eens behoorlijk de tijd krijg om een kop chocolademelk op te drinken dan mag je voor mij gerust alleen vertrekken, en kom mij dan het volgend weekend maar oppikken, dan kan ik eens een beetje relaxeren !

WILLEM: Voilà, madame wil relaxeren. Ik vraag mij in Godsnaam af waarvan jij vermoeid of overspannen zou kunnen zijn, je doet niets.

ANGELE: Dan zal je ook niets missen.

OMA: Toe kindertjes, geen ruzie, Mensen die ruzie maken vergallen hun dag en die ben je dan zo kwijt. Als je ouder wordt ben je boos om iedere dag die nutteloos voorbijgaat.

(Ondertussen heeft opa chocolademelk rondgedeeld en oma en Angèle genieten van hun ontbijt)

OPA: Jij ook een kop chocolademelk, Willem ?

WILLEM: Neen, pa. Koffie dan maar.

(Het is een ogenblik stil. Dan komt Snoetje, een heel lief jong meisje in sexy pyjama van de trap)

SNOETJE: Goede morgen, allemaal.

OMA: Goede morgen, kindje, je ziet er stralend uit.

(Willem gaapt met verbaasde ogen naar Snoetje, die in de keuken verdwijnt. Hij kijkt van de één naar de andere en is uitermate verbaasd dat iedereen gewoon verder ontbijt, alsof er niemand voorbijgegaan was)

WILLEM: Neen maar....is dat Snoetje niet ?

OMA: Ja.

WILLEM: Snoetje ?

ANGELE : Ja, je hoort het toch wel of ben je nog niet wakker ?

WILLEM: En hoe komt die hier ?

OPA: Heu, wat een gekke vraag !

WILLEM: Vind je dat een gekke vraag ?

OPA: Natuurlijk vind ik dat een gekke vraag. Snoetje vrijt toch met Piet.

WILLEM: Bedoel je.....?

ANGELE: Ja.

WILLEM: Bedoel je dat onze zoon Piet hier in het huis van zijn grootouders met zijn liefje slaapt ?

OMA: Hoho, Willem. Ik heb veel slaapkamers. Acht, als je het precies wilt weten.

WILLEM: Ongehoord ! Ongehoord ! Meneer blundert aan de universiteit, komt ieder jaar tijd tekort om te studeren maar niet om rock-and-rol te gaan dansen in bedenkelijke discotheken en gaat bij oma op weekend om er met zijn liefje te slapen. Hij vliegt het bed uit en gaat onmiddellijk mee naar huis, en het is gedaan met die universiteit, hij kan slager worden, of bakker, of melkboer.

(En daar is Snoetje weer. Ze draagt een glas water en een tube asperine. Zij komt eerst naar oma toe en zoent oma, dan opa, dan Angèle, voor Willem blijft ze even staan en bekijkt hem. Hij smelt voor haar, je ziet het. Dan geeft ze hem een zoen)

SNOETJE: Dag, meneer de directeur....of mag ik nog altijd Willem zeggen ? Wimpie ?

(Oma, opa en Angèle waren net chocolademelk aan het drinken en verslikken zich hevig bij die meer dan familiale toon)

ANGELE: (onderzoekend) Wimpie ?

SNOETJE: Het is een tijdje geleden hé, Willem ?

WILLEM: (hees van ongemak) Ja.

SNOETJE: (tot de anderen) Ik liep school bij meneer De Meyer. Wij kennen elkaar goed. Ik was zijn vlammetje ! Mocht altijd kleine karweitjes voor hem opknappen.

ANGELE: Dat zie ik ! Die vlam schijnt nog te branden !

SNOETJE: Maar nu moet ik Piet die asperientjes dragen. Hij kwam aan mijn deur kloppen. Je weet, hij is een beetje ondeugend als zijn vader. Hij wilde per se de kamer binnen en mijn bed in, maar ik zei neen jongentje, een asperientje wil ik wel halen als je hoofdpijn hebt, maar dan de kamer uit. Ik wil verder maffen. Ik heb vandaag mijn vrije dag.

WILLEM: Ooooo, vrije dagen. Piet heeft nog nooit andere dan vrije dagen gekend !

SNOETJE: Je zegt het zo bitter, Willem. Ik vind hem een toffe knul. En het is toch je zoon. (af)

OMA: Zijn enige zoon.

WILLEM: Gelukkig. Als je zo zwaar gezegend bent met één zoon....

ANGELE: Wat mankeert er aan die jongen !?

WILLEM: Geen karakter. Net zijn moeder !

OPA: Ik vraag mij af of dat lekkere ding op de vader of op de zoon verliefd is.

ANGELE: En ik vraag mij af wat je in mij gezien hebt om maanden aan één stuk, te pas of te onpas als een hengst achter mij aan te draven om mij te hebben.

OMA: Zeg maar jaren, de helft van Europa is hij je nagereisd. Het was 'n gek gezicht.

WILLEM: Dat vraag ik mij ook af. Daar bestaat geen zinnige verklaring voor. Je moet niet goed wijs zijn om zoiets te doen. Ik moet totaal van de kook geweest zijn.

OPA: Misschien was het om je geld ?

ANGELE: Ja, mijn geld, dat zal het geweest zijn !

OMA: Ach, nu wij toch over geld praten,.... eigenlijk praat ik nooit over geld....

OPA: Neen, dat kan ik getuigen. Jij praat maar over geld als ze ziet dat er geen meer is.....

ANGELE: Het is daarover dat wij ons gisterenavond met al de kinderen onderhouden hebben. Ja ma, dat wilde je toch vragen ? Jullie waren toen al naar bed.

Willem maakt zich zorgen over.....jullie geld.

WILLEM: Dat is niet helemaal juist. Jij stelt de zaken natuurlijk verkeerd voor, zoals altijd. Willem heeft het weer verpest.

OMA: Hoe zijn die zaken dan wel, Willem ?

WILLEM: Kijk oma, wij vonden.....

OMA: Wie zijn wij ?

WILLEM: De kinderen.

OMA: Welke kinderen ?

WILLEM: Angèle en ik en René en Clementine;.....

OMA: En Bertje en Patsy ?

WILLEM: Die waren er niet. Die zijn er trouwens nooit als je ze nodig hebt. Voor hen is een zwaluwnest belangrijker dan het huis van hun ouders. Ze zaten wellicht te schuilen voor de zure regen !

OMA: Dus ging het over ons huis !

WILLEM: Inderdaad. Dit huis is te groot geworden voor jullie. Het staat meestal leeg. Er is ook veel onderhoud aan, en onderhoud kost geld. Wij dachten aan een gezellig home waar jij en pa een rustige oude dag kunnen beleven, tussen mensen van jullie soort en leef-

tijd. Zonder zorgen om eten of grote kuis of een lekkende dakgoot.

OPA: Lekt er weer een dakgoot ?

WILLEM: Hoor je het ? Weeral, zegt opa. Voor hem is dit een te grote last, opa wil ergens rustig zijn boeken schrijven.

OMA: In een home ?

WILLEM: Ja. Misschien in een home.

OMA: Hebben wij ook inspraak ? of worden wij ingepakt en zo naar dat home verstuurd ?

WILLEM: (Haalt een pakje brieven uit zijn zak) Kijk oma, rekeningen, rekeningen, rekeningen, allemaal onbetaald.

OMA: Hoe kom je aan die rekeningen ? Die heb ik nooit gezien.

WILLEM: Van René.

OPA: René zou er beter aan doen mij te betalen. Al jaren schrijf ik zijn tijdschriften vol, maar nooit ontvang ik een cent honorarium. (Tot oma) Daarom had ik hem die rekeningen gegeven en erbij gezegd: hier zie, jongetje, betaal jij nu maar eens die rekeningen. Als jij mij niet betaalt kan ik andere mensen ook niet betalen. En toen heeft hij beloofd al die rekeningen te vereffenen....Het is maar een peulschilletje vergeleken met het bedrag dat hij mij schuldig is.

OMA: (Met een beetje pijn en teleurstelling) God nog toe, mijn kinderen.

WILLEM: Het was niet mijn bedoeling U dit nu te zeggen, oma, wij hadden dat meer ingekleed willen doen, meer voorbereid, maar zoals altijd heeft Angèle de boel verknoeid.

ANGELE: Ik zal weeral.....

WILLEM: Ja, jij zult weeral de zondebok zijn. Met jou getrouwd zijn is erger dan branden in de hel. En als je nu niet maakt dat je in één, twee, drie buiten in de auto zit dan rij ik alleen naar huis ! En op de achterbank, ik wil je niet naast mij.

Dag oma ! Opa !

ANGELE: Ze konden geen betere standplaats uitvinden om jou te taxeren. "Zottegem". Dag ma, dag pa !

(Buiten trompt de auto ongeduldig. Dan horen wij de deuren dichtkletsen, de auto starten en wegrijden. Daarna wordt het zeer stil tussen de twee oude mensen. Zij eten stijlvol voort)

OMA: Waarom moest je zo nodig die rekeningen aan René geven ?

OPA: Jaren heeft René mij niet betaald voor het werk dat ik aan zijn redactie verkocht. Ik ben schrijver, ik leef van wat ik schrijf dus dacht ik.....

OMA: Dan dacht je verkeerd, Albert. Het is onze zoon.

OPA: Ik weet het, lieve, maar ik had geen andere uitweg meer. De postgiro is leeg en onze bankrekening is roder dan het plein van Moskou. Ik wist niet meer....

(In de tuin horen wij plots een vrolijke stem roepen.
Het is Sooike Snoek)

SOOIKE: Hallo, Albert, ben je al op. Het is de week van de vriendelijke goede morgen ! Goede morgen, allemaal !

OPA: Kom er maar in Sooike.

SOOIKE: (Op met Roza) Ik ben niet alleen? Ik heb een dame meegebracht Een verdwaalde dame.

OPA: Een dame ? (bekijkt Rosalie verbaasd)

ROSA: Zeker, meneer....Een dame ! Meneer.....

OPA: Molenaars, alsjeblief, Albert Molenaars.

ROSA: Juist, zo stond het op het briefje van het uitzendbureau. Ik ben met de autobus tot hier gekomen want ik ben een supporter van het openbaar vervoer, moet je weten, maar om dit nest hier te vinden heb ik lang moeten zoeken. Gelukkig dat die oude vrijer hier, mij wegwijs gemaakt heeft. Hier ben ik dan toch, Rosa Deroose van het uitzendbureau. De dame zei dat ik hier heel beleefd moest zijn dat jullie mensen met een edukatie zijn, maar dat ben ik ook, hoor, meneer Molemans.....

OPA: Molenaars.

ROSA: Juist, Molemans. Ik ben hoog geboren. (lacht ongewoon hard) Op de zevende verdieping. En dus....Goede morgen allemaal, hoe maakt u het ?

(Geeft iedereen de hand, ook Sooike)

SOOIKE: Maar ik sta hier nog altijd met dit valies ! Straks schiet ik wortel.

ROSA: Ik zal je verlossen, mannetje. Moet je drinkgeld of moet geen drinkgeld ?

SOOIKE: Laat maar zitten. Ik was net op weg naar hier met de bulletins. Vorige week hebben wij pech gehad. Wij hadden prijs kunnen hebben.

ROSA: Lotto ?

SOOIKE: Neen, Toto !

OPA: Hoeveel hebben wij er dan ?

SOOIKE: Twee keer tweehonderd frank. Dat is natuurlijk geen kapitaal, maar toch beter dan niets.

ROSA: Wilt U mij zeggen dat ik te doen heb, mevrouw, en waar ik mijn spullen kan opbergen !

OMA: Dat zal ik doen, vul jij de lotto in, Albert.

OPA: Zouden wij de rollen niet beter omdraaien, schat ?

Ik zal Rosa wegwijzen maken en jij vult de lotto in.

De lotto en de toto en de paardekoersen en de pronostieken....

OMA: Kom dan maar mee Sooike (beiden af in huis).

ROSA: En wij meneer, beginnen wij aan de grote kuis ?

OPA: Zwijg over de grote kuis. In dit huis wordt alleen gekuist als het strikt nodig is en als het, het niet anders meer kan. Grote kuis bestaat hier hier niet. Er mag zelfs niet over gepraat worden. Ik hou er niet van dat mijn huis onderste boven gehaald wordt en dat je nergens iets kunt vinden !

ROSA: Prachtige perspectief, zo hoor ik het graag !

OPA: Je zorgt alleen dat wij wat te eten krijgen tegen deze middag, iets licht verteerbaar en verder breng je orde in mijn werkkamer. Even maar, hé even. Je moet alles afstoffen maar je mag nergens aankomen.

ROSA: Zal niet gemakkelijk zijn meneer, alles afstoffen en er niet aankomen. Dat is vrijen gelijk in de bijbel. Maar ja, ik ben van alle markten thuis. Ik heb al meer zonderling volk onder mijn klanten gehad. Ik doe dit vak al twintig jaar.

OPA: Een ervaren rot, zal ik maar zeggen.

ROSA: Juist meneer, een ervaren vod ! Maar wat doe jij voor stiel ?

OPA: Is het nodig dat wij dat bespreken ? Vraag je dat overal ?

ROSA: Natuurlijk meneer, ik ben een doordrijver. Ik wil weten welke vlees ik in de kuip heb.

OPA: Nu als het niet anders kan....en ja, je zal er towh wel achterkomen als je hier een tijdje hulp bent, je ziet er nogal snugger uit.....

ROSA: Ik kom overal achter, meneer. Voor alle moeilijkheden weet ik een oplossing.

OPA: Nu, ik ben schrijver.

ROSA: Bedoel je schrijver ?

OPA: Ja, schrijver.

ROSA: O, schrijver ? Lijk Ernest Claus.

OPA: Jajaja, zo ongeveer, maar niet zo gropt en niet hetzelfde genre. En....het is niet Ernest Claus maar Ernest Claes en Hugo.....

ROSA: Claus, dat weet ik meneer. Dat weet ik, moet je mij niet leren, Ernest Claus en Hugo Claes.

OPA: Andersom ! Rosa !

ROSA: Precies andersom !

OPA: Ja maar, ik ben niet zo groot. Ik schrijf meer puzzel en weetjesboeken.

ROSA: Verdien je daar wat mee ? Voldoende om rond te komen ? Boter op brood, of kan er nog een eitje af ?

OPA: Laten wij zeggen,, het zou op mijn petatten.

ROSA: Niet zo bescheiden meneer, bescheiden mensen geraken nergens. Als ik U een beetje help bij dat schrijven dan wordt Ernest Claus een klein ventje tegenover u. Sterk kruiden met liefde en seks en geweld en de zaak komt in orde. Ieder boek is een best-seller.

OPA: Mevrouw Deroose, je bent welkom in ons huis. Wij hadden dringend een hulp nodig want mijn vrouw laat veel huishoudwerk aan mij over en dan vind ik geen tijd om te schrijven, maar met dat schrijven maj je je niet bemoeien. Nooit bemoeien !

ROSA: Heb ik begrepen, meneer, heb ik begrepen. Ik heb eens bij een groenteboer gewerkt die geen prei kan kweken....Jaja, worteltjes en erwten en salade en kolen en wat weet ik allemaal. Alles kon hij kweken, alles, eerste klas materiaal, de hoogste prijzen op de tuinbouwveiling. Maar prei, niks meneer, niks....waterstraaltjes, zo dik als mijn pink maar. Je mag mijn huis schoon houden, mijn stallen uitkuisen en eten koken voor ons gezin, had die kerel mij gezegd, maar van mijn groeten blijf je af. En dat deed ik meneer, maar iedere keer als ik langs die prei passeerde, schoten mijn ogen vol tranen. Toen heb ik op een dag, na een geweldige gewetensstrijd, het besluit genomen. Ik ga mij met die prei bemoeien. Ik moet die tuinman tegen zijn eigen prei beschermen en toen heb ik het gedaan meneer, echt waar, prei zo dik als mijn arm.

OPA: Zo'n prei heb ik nog nooit gezien.

ROSA: Maar m'n billen ook niet, meneer !

OPA: Wat ! prei zo dik als je billen ?

ROSA: Echt waar meneer, ik doe er geen centimeter af.

OPA: En wat heb je aan die prei gedaan ?

ROSA: Moet ik je dat geheim ook vertellen ?

OPA: Ik zou het toch graag willen weten.

ROSA: (fluistert hem iets in de oren)

OPA: Heb je hem werkelijk iedere week met....?

ROSA: Iefere week, meneer....Tonnen ! Kuipen !

OPA: Die prei was zeker niet te eten ? Als ik mij voorstel dat er zo iedere week kuipen....luipen....baaa !

ROSA: Maar prei, meneer, zo dik als mijn billen. En of hij smaakte ! (Op dit ogenblik komt René van boven. Hij is zeer zomers gekleed,